Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (четвърти състав)

23 март 2022 година*

„Публична служба — Срочно наети служители — Персонал на eu-LISA — Дисциплинарно производство — Дисциплинарно наказание — Забележка — Разпоредби за изпълнение относно административни разследвания — Възражение за незаконосъобразност — Член 110 от Правилника — Липса на консултация с Комитета по персонала — Право на защита и право на изслушване — Членове 12, 12a, 17 и 19 от Правилника — Грешка в преценката — Принцип на добра администрация — Член 10 от приложение IX към Правилника — Задължение за полагане на грижа — Отговорност — Неимуществена вреда“

По дело T-661/20

NV, представляван от S. Rodrigues и A. Champetier, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Агенция на Европейския съюз за оперативното управление на широкомащабни информационни системи в пространството на свобода, сигурност и правосъдие (eu-LISA), представлявана от M. Chiodi, подпомаган от D. Waelbroeck и A. Duron, адвокати,

ответник,

с предмет искане на основание член 270 ДФЕС, от една страна, за отмяна на решението от 3 февруари 2020 г. на eu-LISA да наложи на жалбоподателя наказание забележка и от друга страна, за обезщетение за неимуществените вреди, които жалбоподателят твърди, че е претърпял в резултат на това решение,

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав),

състоящ се от: S. Gervasoni, председател, L. Madise и J. Martín y Pérez de Nanclares (докладчик), съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение [1] [2]

I. Обстоятелствата по спора

1 Жалбоподателят NV е нает на работа на 16 октомври 2012 г. от Агенцията на Европейския съюз за оперативно управление на широкомащабни информационни системи в пространството на свобода, сигурност и правосъдие (eu-LISA) като срочно нает служител (степен AD 7, стъпка 2) по смисъла на член 2, буква а) от Условията за работа на другите служители на Европейския съюз. Той заема длъжност администратор на приложения, която от 1 септември 2019 г. става длъжност оператор на информационни технологии (степен AD 7, стъпка 5).

2 На 19 октомври 2018 г. с електронно писмо, изпратено до няколко адресата, жалбоподателят сигнализира за инцидент, при който A, също служител на eu-LISA и негов колега, го заплашил словесно и физически. По-конкретно, този служител взел един стол и заплашил жалбоподателя, че ще го удари с него, когато бил прекъснат от друг колега.

3 Същия ден жалбоподателят излиза в болничен отпуск и уведомява полицията, че се страхува за своята и на семейството си безопасност.

4 На 21 октомври 2018 г., вследствие на споменатия в точка 2 по-горе инцидент, жалбоподателят подава искане за съдействие спрямо A на основание член 24 от Правилника за длъжностните лица на Европейския съюз (наричан по-нататък „Правилникът“).

5 С решение на изпълнителния директор на eu-LISA от 15 февруари 2019 г., за което жалбоподателят е уведомен на следващия ден, е започнато административно разследване, за да се установят всички релевантни факти и обстоятелства, свързани с твърденията за психически тормоз, отправени от жалбоподателя по отношение на A. Със същото решение е определено пенсионирано длъжностно лице на Европейската комисия, което да ръководи разследването (наричано по-нататък „разследващият служител“).

6 На 4 март 2019 г. разследващият служител изслушва жалбоподателя в рамките на разследването. По време на този разговор жалбоподателят е имал възможност да представи фактите, довели го до подаване на искане за съдействие, и е дал примери за твърдени действия на тормоз, извършени от A. Впоследствие протоколът от този разговор е предаден на жалбоподателя, който изпраща подписано от него копие от същия на разследващия служител, като уточнява, че това не е пълен или цялостен запис на неговото изслушване и на въпросите му.

7 На 22 май 2019 г. жалбоподателят е уведомен, че с решение на изпълнителния директор на eu-LISA обхватът на административното разследване е разширен, за да се включат в него нарушенията на задълженията по Правилника, извършени както от жалбоподателя, така и от A. Всъщност в хода на разследването се оказало, че жалбоподателят може да не е изпълнил задълженията си по членове 11, 12, 17 и 19 от Правилника спрямо A, но и независимо от взаимоотношенията му със същия. По-точно, жалбоподателят имал

[1] Възпроизвеждат се само точките от настоящото съдебно решение, които Общият съд счита за уместно да публикува.

[2] Възпроизвеждат се само точките от настоящото съдебно решение, които Общият съд счита за уместно да публикува. Във връзка с пропуснатите точки вж. решение на Общия съд от ..., .../... (T-..., EU:...).

поведение, което можело да разпали напрежението с A, да влоши условията му на труд и да го дискредитира. По-нататък, жалбоподателят многократно се бил държал неадекватно с двама служители по сигурността на eu-LISA. Накрая, жалбоподателят бил нарушил задължението да поиска предварително разрешение от eu-LISA, преди да се обърне към френската полиция, за да сигнализира своите конфликтни отношения с A.

8 На 16 юли 2019 г. жалбоподателят е изслушан за втори път от разследващия служител. По време на това второ изслушване жалбоподателят е имал възможност да даде обяснения в отговор на отправените срещу него твърдения за неизпълнение на Правилника. След това на 18 юли 2019 г. му е изпратен протоколът от второто изслушване.

9 На 28 юли 2019 г. жалбоподателят получава два допълнителни документа, а именно два доклада, съдържащи твърденията на двама служители по сигурността на eu-LISA, критикуващи поведението му спрямо тях.

10 На 21 август 2019 г. на жалбоподателя е изпратен предварителен вариант на заключенията в доклада от разследването.

[…]

14 На 10 септември 2019 г. разследващият служител завършва доклада си, след като по-специално е изслушал 27 свидетели и е разгледал становището на жалбоподателя. В окончателния си доклад разследващият служител заключава, че жалбоподателят е извършил тежко нарушение на член 12а от Правилника, инцидентно неизпълнение на член 12 от Правилника и нарушение на членове 17 и 19 от Правилника.

[…]

16 С писмо от 18 ноември 2019 г. изпълнителният директор на eu-LISA уведомява жалбоподателя, че предвид заключенията от административното разследване възнамерява да му наложи забележка по силата на член 11 от приложение IX към Правилника. Така жалбоподателят е приканен да упражни правото си на изслушване, като присъства на изслушване на 27 ноември 2019 г. или като представи писмено становище. Към писмото е приложен текст със заличена информация на окончателния доклад от разследването.

[…]

18 На 27 ноември 2019 г. се провежда изслушване в присъствието на жалбоподателя и на изпълнителния директор на eu-LISA. Главният правен съветник, [**г-н CHIODI**], началникът на отдел „Човешки ресурси“ [**г-жа TÄHT**] и правен съветник [**г-жа MODESTO DAMIAO**] присъстват на изслушването посредством видеоконферентна връзка. В хода на същото на жалбоподателя е дадена възможност да изрази становище и да даде обяснения относно предвидената от изпълнителния директор на eu-LISA мярка забележка.

[…]

20 На 9 декември 2019 г. на жалбоподателя е връчен протоколът от изслушването от 27 ноември 2019 г., посочен в точка 18 по-горе. Дадена му е възможност да представи становище в срок от единадесет работни дни, което той прави на 3 януари 2020 г.

21 С писмо от 3 февруари 2020 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) изпълнителният директор на eu-LISA уведомява жалбоподателя за следното:

„След внимателен преглед на Вашето досие, и по-специално след надлежно отчитане на Вашите безпокойства и на писменото Ви становище по процедурните аспекти на разследването (в частност, след като се уверихме отново, че разследването не е опорочено от никаква нередност, и след като направихме извода, че [eu-LISA] не е допуснала никакво нарушение), както и становището, което ни изпратихте на 3 януари 2020 г., със съжаление Ви уведомяваме, че Ви налагаме забележка, която ще бъде спомената в досието Ви“.

22 Жалбоподателят получава също така от изпълнителния директор на eu-LISA документ от 16 март 2020 г., озаглавен „Приключване на разследването, образувано на 15 февруари 2019 г. — Съобщаване на резултата от разследването на [името на жалбоподателя]“. В този документ се посочва по-конкретно, че след като е проверил пълното досие на жалбоподателя, изпълнителният директор е стигнал до извода, че той е извършил нарушенията, посочени в окончателния доклад от разследването. Според изпълнителния директор в хода на процедурата по разследване всички права на жалбоподателя са били спазени. Поради това е решено да му се наложи наказание забележка. Що се отнася до A, установено е, че той е нарушил членове 11 и 12 от Правилника. Всъщност подобно производство е проведено срещу A, в резултат на което му е наложено дисциплинарно наказание и също му е наложена забележка, както е предвидено в член 9 от приложение IX към Правилника.

[…]

III. От правна страна

30 В рамките на жалбата си, от една страна, жалбоподателят иска отмяна на обжалваното решение, както и на решението, с което е отхвърлена подадената по административен ред жалба. От друга страна, той иска да получи сумата от 5000 EUR, определена ex æquo et bono, като обезщетение за неимуществените вреди, които твърди, че е претърпял вследствие на приемането на обжалваното решение.

A. По исканията за отмяна

[…]

2. По искането за отмяна на обжалваното решение

34 В подкрепа на искането си за отмяна на обжалваното решение жалбоподателят изтъква четири основания. Първото основание е изведено от незаконосъобразност на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания, приети от управителния съвет на eu-LISA. Второто основание е изведено от нарушение на правото на защита и на член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), както и на правото на изслушване. Третото основание е изведено от нарушение на членове 12, 12a, 17 и 19 от Правилника, от нарушение на принципа на добра

администрация, както и от грешки в преценката. Четвъртото основание е изведено от нарушение на член 10 от приложение IX към Правилника и от нарушение на задължението за полагане на грижа.

а) По първото основание, изведено от незаконосъобразност на разпоредбите за изпълнение относно разследванията

35 С първото си основание жалбоподателят оспорва законосъобразността на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания, процедурата по чието приемане е приключила на 18 октомври 2014 г., без предварителна консултация с Комитета по персонала (учреден на 5 ноември 2014 г.). Тези разпоредби, съдържащи се занапред в решението на управителния съвет на eu-LISA (2015–014) от 28 януари 2015 г. и на които се основават решенията на изпълнителния директор за образуване на административно разследване и за разширяване на обхвата на посоченото разследване, съответно от 15 февруари и от 22 май 2019 г. (вж. т. 5 и 7 по-горе), били незаконосъобразни.

36 По-точно, разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания били приети в нарушение на член 110, параграф 1 от Правилника, тъй като в разрез с предвиденото в този член Комитетът по персонала на eu-LISA не бил консултиран преди приемането им.

[…]

38 В самото начало следва да се припомни, че според член 110, параграф 1 от Правилника „[р]азпоредбите от общ характер за привеждане в действие на настоящия правилник се приемат от органа по назначаването на всяка институция след консултации с Комитета по персонала и с Комитета по правилника“.

39 В случая е безспорно, че преди приемането на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания не е била направена консултация с Комитета по персонала тъй като към момента на приемането на посочените разпоредби на 18 октомври 2014 г. той все още не е бил учреден. Впрочем в преамбюла на Решение C(2014) 5392 окончателен на Комисията от 28 юли 2014 година относно споразумението по разпоредбите за изпълнение на Правилника, приети от eu-LISA, се посочва следното:

„Като се има предвид фактът, че с Комитета по персонала на eu-LISA, който трябва да бъде учреден в съответствие с член 110 от Правилника, все още не е направена консултация, при това положение към настоящия момент е невъзможно да се изпълнят изискванията, посочени в тази разпоредба. Комитетът по персонала ще бъде поканен да представи становището си по въпросните разпоредби за изпълнение веднага след учредяването му и неговото становище ще бъде надлежно взето предвид. При тези условия управителният съвет е оправомощен да одобри незабавно разпоредбите“.

40 Преди да се прецени дали изтъкнатото основание за незаконосъобразност, а именно липсата на консултация с Комитета по персонала от страна на eu-LISA при приемането на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания, може да доведе до незаконосъобразност на посочените разпоредби за изпълнение, следва да се провери допустимостта на възражението за незаконосъобразност на посочените разпоредби и на самото основание.

41 В това отношение е важно да се припомни, че съгласно член 277 ДФЕС всяка страна може при спор, който засяга акт с общо приложение, приет от институция, орган, служба или агенция на Европейския съюз, да се позове на средствата, предвидени в член 263, втора алинея ДФЕС, за да обоснове пред Съда на Европейския съюз неприложимостта на този акт.

42 Член 277 ДФЕС е израз на общ принцип, който гарантира на всяка страна правото да оспори инцидентно валидността на акт с общо действие, ако представлява правно основание на отнасящо се до нея решение, чиято отмяна иска (вж. решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 67 и цитираната съдебна практика).

43 Тъй като член 277 ДФЕС няма за цел да позволи на някоя от страните да оспори приложимостта на акт с общо действие, независимо дали това е от полза за предявен иск, или подадена жалба, актът, за който се твърди, че е незаконосъобразен, трябва да бъде пряко или непряко приложим в конкретното производство (вж. решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 68 и цитираната съдебна практика).

44 В този смисъл в производства по жалби за отмяна на индивидуални решения Съдът е приел за допустимо повдигането на възражения за незаконосъобразност на разпоредби на акт с общо действие, които представляват правно основание на съответните индивидуални решения или имат пряка правна връзка с тях (вж. решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 69 и цитираната съдебна практика).

45 Съдът обаче счита за недопустимо възражение за незаконосъобразност на акт с общо действие, когато обжалваното индивидуално решение не представлява мярка за прилагане на този акт (вж. решение от 8 септември 2020 г., Комисия и Съвет/Carreras Sequeros и др., C-119/19 P и C-126/19 P, EU:C:2020:676, т. 70 и цитираната съдебна практика).

46 Именно в светлината на тези съображения следва да се определи дали в конкретния случай съществува пряка правна връзка между обжалваното решение, от една страна, и разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания, от друга страна.

47 В това отношение е важно да се отбележи, че жалбоподателят се ограничава до това да твърди, че формалното условие по член 110 от Правилника за консултация с Комитета по персонала преди приемането на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания не е било спазено. Това твърдение е направено, след като провежданото срещу него разследване е приключило и след като той е констатирал, че с обжалваното решение му е наложено наказание забележка.

48 По-точно, според жалбоподателя обстоятелството, че eu-LISA не е изчакала учредяването на Комитет по персонала, за да приеме разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания, означава, че те са приети в нарушение на „съществено процесуално изискване“. От това жалбоподателят прави извода, че решението на изпълнителния директор от 15 февруари 2019 г. за образуване на административно разследване (вж. т. 5 по-горе) и решението на същия от 22 май 2019 г. да разшири целта на посоченото разследване (вж. т. 7 по-горе), приети съобразно разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания, на свой ред са незаконосъобразни. Накрая той

изтъква, че обжалваното решение, прието вследствие на разследването, проведено в изпълнение на решението от 22 май 2019 г., трябва на свой ред да се счита за незаконосъобразно, поради това че незаконосъобразността на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания е довела, въз основа на ефекта на „доминото“, до незаконосъобразност на обжалваното решение.

49 Същевременно, обратно на това, което поддържа жалбоподателят в своя отговор на процесуално-организационното действие, като се позовава на решение на Общия съд, частично отменено по жалба (решение от 2 октомври 2001 г., Martinez и др./Парламент, T-222/99, T-327/99 и T-329/99, EU:T:2001:242, т. 135), неотдавнашната съдебна практика (вж. т. 44 и 45 по-горе) не е в смисъл на разширяване на приложното поле на член 277 ДФЕС към всеки акт на институциите, който поначало е релевантен за приемането на решението — предмет на жалбата за отмяна.

50 Обратно, от съдебната практика следва (вж. т. 44 и 45 по-горе), че за да се приеме за допустимо възражение за незаконосъобразност на акт с общо приложение, трябва да се установи „пряка правна връзка“ между обжалвания акт и акта — предмет на възражението за незаконосъобразност.

51 В случая трябва да се констатира, че обжалваното решение изобщо не се основава на обстоятелства, свързани с разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания, а само на нарушението на разпоредбите на Правилника, установено в окончателния доклад от разследването (вж. т. 14 и 22 по-горе).

52 Обжалваното решение не представлява мярка за прилагане на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания. Както уместно изтъква eu-LISA, това решение е прието въз основа на член 9, параграф 1, буква б) от приложение IX към Правилника, а не въз основа на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания.

53 Констатацията за липса на пряка правна връзка между обжалваното решение и разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания е още по-очевидна, ако се вземе предвид и че Общият съд е постановил, че трябва да е налице тясна връзка между самите мотиви на обжалваното решение и изтъкнатата като основание за обжалване незаконосъобразност на акта с общо приложение (вж. в този смисъл решение от 14 декември 2017 г., PB/Комисия, T-609/16, EU:T:2017:910, т. 29).

54 Никаква тясна връзка обаче не може да се признае между, от една страна, мотивите на обжалваното решение, изведени от тежко нарушение на член 12а от Правилника, от инцидентно неизпълнение на член 12 от Правилника и от нарушение на членове 17 и 19 от Правилника (вж. т. 22 по-горе), и от друга страна, основанието, изведено от незаконосъобразност на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания, което се гради върху липсата на консултация с Комитета по персонала преди приемането на посочените разпоредби.

55 Освен това от материалите по делото не е видно липсата на консултация с Комитета по персонала преди приемането на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания да е имала каквото и да било отражение върху спазването на процесуалните гаранции в хода на разследването или върху самото съдържание на обжалваното решение.

56 В този контекст е важно да се отбележи, че — както ще бъде посочено при анализа на второто основание, изведено от нарушение на правото на защита и на правото на изслушване на жалбоподателя — протичането на административното производство не разкрива никакво обстоятелство, което да е било от естество да накърни правото на защита на жалбоподателя (вж. т. 91 по-долу). Впрочем в документа от 16 март 2020 г. изпълнителният директор посочва, че е разгледал пълното досие на жалбоподателя и е стигнал до извода, че правата на същия са били спазени в хода на процедурата по разследване (вж. т. 22 по-горе).

57 Освен това член 110 от Правилника несъмнено предвижда изискване за консултация с Комитета по персонала преди приемането на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания. Същевременно от съдебната практика следва, че консултацията с Комитета по персонала, визирана в член 110 от Правилника, не означава становището на посочения комитет да бъде възприето (вж. в този смисъл решение от 16 юли 2015 г., Murariu/AEAPP, F-116/14, EU:F:2015:89, т. 86 и цитираната съдебна практика).

58 В този смисъл не е установено наличието на пряка или тясна правна връзка между разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания и обжалваното решение.

59 Във всеки случай обстоятелството, че не е извършена консултация с Комитета по персонала, не е достатъчно, за да се докаже, че разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания са могли да бъдат различни и че жалбоподателят е бил лишен от процесуални гаранции.

60 Всъщност освен преценката в точка 57 по-горе, от преписката е видно, че разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания са били „съставени-редактирани“ от администратора, назначен за председател на Комитета по персонала на eu-LISA, когато той е учреден, а именно на 5 ноември 2014 г. Така до известна степен е възможно да се приеме, че поне бъдещият председател на Комитета по персонала е могъл да изрази становището си по разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания преди тяхното приемане.

61 По-нататък е важно да се отбележи, че с писмо от 16 юни 2014 г. изпълнителният директор на eu-LISA се обръща към генерална дирекция „Човешки ресурси“ на Комисията във връзка по-конкретно със статуса на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания. В този контекст с решение от 28 юли 2014 г. Комисията разрешава на eu-LISA да внесе посочените разпоредби в своя управителен съвет, който да пристъпи към тяхното приемане.

62 Освен това, от една страна, както уместно подчертава eu-LISA, процедурата по приемане на разпоредби за изпълнение относно административните разследвания е приключила на 18 октомври 2014 г. без възражения от страна на членовете на Управителния съвет, съставен от представители на всички държави членки и на Комисията. От друга страна, Комитетът по персонала от създаването си не е поискал по време на въпросното разследване да преразгледа разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания, нито пък е повдигнал възражения по тяхната формулировка.

63 С оглед на обстоятелствата в конкретния случай, а именно че приемането на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания е било разрешено от Комисията, че бъдещият председател на Комитета по персонала е редактирал тези разпоредби и че Комитетът по персонала никога не е поискал да преразгледа посочените разпоредби, неспазването на предварителната консултация с Комитета по персонала не би могло да има въздействие върху процесуалните гаранции, от които се е ползвал жалбоподателят.

64 С оглед на всичко гореизложено следва да се приеме, че при обстоятелствата на конкретния случай не е установено наличието на пряка правна връзка между, от една страна, разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания и от друга страна, обжалваното решение. Освен това с оглед на съображенията, изложени в точки 59—62 по-горе, липсата на консултация с Комитета по персонала преди приемането на разпоредбите за изпълнение относно административните разследвания не може да има отражение върху съдържанието на посочените разпоредби, нито, вследствие на това, върху законосъобразността на обжалваното решение.

65 Следователно първото основание на жалбата трябва да се отхвърли.

[…]

в) По третото основание, изведено от нарушение на членове 12, 12а, 17 и 19 от Правилника, на принципа на добра администрация и от „явни грешки в преценката“

93 В рамките на третото основание жалбоподателят излага няколко оплаквания. Първото оплакване е изведено от нарушение на член 12а от Правилника, от нарушение на принципа на добра администрация и от „явни грешки в преценката“. Второто оплакване е изведено от нарушение на членове 17 и 19 от Правилника. Третото оплакване е изведено от нарушение на член 12 от Правилника.

[…]

2) По второто оплакване, изведено от нарушение на членове 17 и 19 от Правилника

124 Жалбоподателят поддържа, че не е извършил явно нарушение на членове 17 и 19 от Правилника и че тълкуването на тези разпоредби, направено в решението за отхвърляне на жалбата по административен ред, е неправилно и трябва да доведе до отмяната на същото.

125 Що се отнася до твърдяното нарушение на член 17 от Правилника, жалбоподателят изтъква, че приложното поле на член 17 от Правилника е строго ограничено до разкриването на информация, получена във връзка със служебните задължения. Той обаче не е предал на полицията (вж. т. 3 по-горе) каквато и да било „информация“, която му е била известна при изпълнението на неговите задължения. Освен това eu-LISA не била доказала кои сведения, свързани с упражняването на функциите на жалбоподателя, са били разкрити. Жалбоподателят бил заявил само, че се страхува за физическата си неприкосновеност и за тази на неговото семейство, в личната му сфера, извън eu-LISA.

126 Според жалбоподателя той предварително е уведомил eu-LISA за укоримото поведение на A, както е видно от различните електронни писма, предоставени на Общия съд. Именно обстоятелството, че той не е получил отговор от страна на администрацията, го е накарало,

от една страна, да подаде искането си за съдействие и от друга страна, да уведоми полицията за положението си, с мотива че основателно се е страхувал за своята и на семейството си физическа неприкосновеност.

127 Що се отнася до твърдяното нарушение на член 19 от Правилника, жалбоподателят поддържа, че подаването на декларация в регистър „за оплаквания“— a fortiori по свързан с личната сфера въпрос — не може да се счита за равнозначно на „разкриване в хода на съдебни производства“ на информация, която е узнал при изпълнение на своите функции. Според жалбоподателя полицейски служител или лице, упражняващо административна функция в приемната на полицейско управление, не може да бъде приравнен на съдебен орган. От това следвало, че не съществува задължение да се подаде искане за разрешение до изпълнителния директор за подаване на жалба по съдебен ред.

[…]

129 В самото начало е важно, първо, да се припомни, че член 17 от Правилника има следния текст:

„1. Длъжностното лице се въздържа от всяко неразрешено разкриване на информация, получена във връзка със служебните му задължения, освен ако тази информация вече е направена публично достояние или е публично достъпна.

2. Длъжностното лице продължава да бъде обвързано с това задължение и след прекратяване на служебното правоотношение“.

130 Член 19 от Правилника предвижда следното:

„Без разрешение на органа по назначаването длъжностното лице няма право при никакви обстоятелства в хода на съдебни производства да разкрива информация, която му е станала известна във връзка със служебните му задължения. Такова разрешение може да бъде отказано само ако интересите на Съюза налагат това и отказът не може да води до наказателноправни последици за съответното длъжностно лице. Длъжностното лице продължава да бъде обвързано от това задължение и след прекратяване на функциите му.

Разпоредбите на предходната алинея не се прилагат по отношение на настоящо или бивше длъжностно лице, което дава показания пред Съда на Европейския съюз или пред дисциплинарния съвет на институция по въпрос, свързан с настоящ или бивш служител на Европейския съюз“.

131 Второ, от окончателния доклад от разследването [A.22, стр. 240] и от предварителния вариант на заключенията на разследващия служител, (вж. т. 10 по-горе), [приложение A.15, стр. 71], както са цитирани от жалбоподателя в неговата жалба по административен ред от 9 април 2020 г., [приложение A.29, стр. 292], е видно следното:

„[Ч]леновете на персонала на Европейския съюз не могат по отношение на въпросите, които възникват на работното място, да се ограничават до това да предадат въпроса на външен съдебен орган като полицията, като по този начин започнат дадена форма на външно съдебно производство. Този вид действие при такива обстоятелства изисква разрешението на органа по назначаването по силата на две разпоредби от Правилника, а именно член 17 и

член 19. Нищо не е пречело [на жалбоподателя] да поиска такова разрешение от органа по назначаването, което е можел да получи, но той не е направил това, въпреки че е бил длъжен“.[приложение A.29, стр. 292]

132 Трето, от решението за отхвърляне на жалбата по административен ред е видно, че е установено, че жалбоподателят се е обърнал към френската полиция, и че обстоятелството, че това действие е предприето поради страх за неговата физическа неприкосновеност или за тази на семейството му, не поставя под въпрос факта, че не е уведомил предварително eu-LISA, нито е поискал разрешение, и следователно е нарушил Правилника.

133 На първо място, следва да се прецени дали членове 17 и 19 визират случая, при който длъжностно лице се обръща към полицията, за да разкрие конфликтни отношения с колега.

134 В това отношение е постановено, че предвиденият в член 17 от Правилника разрешителен режим е предназначен да даде възможност на органа по назначаването да се увери, че разкриването на информация, получена от длъжностното лице във връзка със служебните му задължения, не накърнява интересите на Съюза, като засяга в частност неговото функциониране и репутация. Следователно въведеният с член 17 от Правилника разрешителен режим има за цел да даде възможност на администрацията да следи своевременно за това длъжностните лица да определят своето поведение, като отчитат интересите на институциите и задълженията им съгласно член 339 ДФЕС. Следователно този режим е насочен по-конкретно към запазване на отношението на доверие, което трябва да съществува между институциите и техните служители. Неговото прилагане изисква претеглянето на различните интереси, за да се определи кой от тях — тези на Съюза или интереса на обществото да получава информация — следва да вземе връх (вж. в този смисъл решение от 20 януари 2011 г., Strack/Комисия, F-132/07, EU:F:2011:4, т. 71 и 72). Така член 17 от Правилника има за цел да припомни по-специално задължението на длъжностното лице за опазване на служебната тайна и налага в частност задължението да се поиска разрешение за разкриване на информация, която по естеството си попада в обхвата на задължението за служебна тайна.

135 От това следва, че член 17 от Правилника не обхваща случая, в който длъжностно лице се обръща към полицията, за да разкрие конфликтни отношения с колега на работното си място. Следователно позоваването на член 17 от Правилника, съдържащо се в обжалваното решение, е неправилно.

136 Що се отнася до приложното поле на член 19 от Правилника, както е определено в първото изречение от разпоредбата, следва да се отбележи, че несъмнено съдържащият се в същата израз „faire état en justice“ [разкрива в хода на съдебни производства] е довел до различни текстове на различните езици. В текста на английски език се използва общият израз „disclos[e] in any legal proceeding“ (разкрива в каквото и да било съдебно производство), докато текстовете на испански, италиански и немски език използват съответно по-конкретните изрази „revelar en un procedimiento judicial“ (разкрива в съдебно производство), „deporre in giudizio“ (свидетелства) и „vor Gericht vorbringen oder […] aussagen“ (представя пред съд или[…] свидетелства).

137 Същевременно, от една страна, е постановено, че на приложното поле на член 19 от Правилника, така както е определено в първото изречение от посочения член, не може да се дава ограничително тълкуване, че се отнася само до случая на длъжностното лице,

призовано да дава показания пред съд. Всъщност това приложно поле обхваща всички положения, при които длъжностно лице трябва да разкрие пред съд „независимо на какво основание“ констатации, направени във връзка със служебните му задължения, без да се провежда разграничение между използването на такива констатации при разпит като свидетел или в контекста на предявяването на съдебен иск пред национална юрисдикция, например подаването на жалба по реда на наказателно производство (решение от 13 юни 2002 г., Ferrer de Moncada/Комисия, T-74/01, EU:T:2002:158, т. 48). Следователно положението на длъжностно лице, призовано да дава показания пред съд, не е единствената хипотеза по член 19 от Правилника (вж. в този смисъл решение от 13 юни 2002 г., Ferrer de Moncada/Комисия, T-74/01, EU:T:2002:158, т. 49).

138 От друга страна, следва да се отбележи, че в редица държави членки полицията може да играе роля от правораздавателно естество, и по-конкретно да действа по искане на съдия. Освен това обръщането към полицията може да се окаже необходимо и дори абсолютно необходимо за предявяването на иск. Накрая, разкрития, направени пред полицията, могат да доведат до съдебни действия или да бъдат използвани за съдебни цели.

139 Макар че следва да се признае, че в определена степен и член 17, и член 19 от Правилника преследват целта да се осигури спазването на задължението за опазване на служебната тайна и по този начин да се ангажира съответната институция в случай на разкриване извън нея на информация, с която длъжностното лице разполага във връзка със служебните си задължения, трябва все пак да се разграничи съответното им приложно поле. Целта на член 17 от Правилника е да се избегне засягането на функционирането и репутацията на институцията и той се прилага в случаите, когато длъжностно лице желае да разгласи информация, която по естеството си попада в обхвата на задължението за опазване на служебната тайна.

140 За разлика от това член 19 от Правилника обхваща случаите, при които длъжностно лице желае да разкрие в хода на съдебно производство факти, свързани с конфликтни отношения на работното място, които по естеството си не са обхванати от служебната тайна, но биха могли да засегнат функционирането и репутацията на институция.

141 Важно е да се подчертае, че член 19 от Правилника предвижда изрично само едно изключение от правилото за предварително разрешение, за да може да се разкрият в хода на съдебни производства констатации на длъжностно лице във връзка със служебните му задължения, а именно когато настоящото или бившето длъжностно лице трябва да даде показания пред Съда на Европейския съюз или пред дисциплинарния съвет на институция за случай, който засяга настоящ или бивш служител на Съюза.

142 По-нататък, от ограничителната формулировка на член 19, второ изречение от Правилника следва (вж. т. 130 по-горе), че „интересите на Съюза“, които по силата на този член могат да обосноват отказ на разрешение да се разкрият в хода на съдебно производство констатации във връзка със службата, трябва непременно да бъдат много важни интереси и да са с жизненоважен за Съюза характер (вж. решение от 13 юни 2002 г., Ferrer de Moncada/Комисия, T-74/01, EU:T:2002:158, т. 58 и цитираната съдебна практика). Така хипотезите на отказ на разрешение са строго ограничени.

143 Накрая, от ограничителния текст на член 19 от Правилника и от липсата на формални изисквания, за да се поиска разрешението за разкриване в хода на съдебно производство на констатации, направени във връзка със служебните задължения, произтича, че за

длъжностното лице или служителя не може да се прилага изискване за предварително разрешение в случаите с определена степен на тежест и неотложност, по-конкретно при непосредствена опасност за съответното длъжностно лице или служител.

144 На второ място, що се отнася до въпроса дали в конкретния случай жалбоподателят е нарушил член 19 от Правилника, първо, трябва да се констатира, че той не може да поддържа, че инцидентът, настъпил с негов колега след дискусия — наистина проведена не съвсем адекватно — трябва да се счита за несвързан с упражняването на функциите му в рамките на eu-LISA и че не отговаря на критерия да му е станал известен във връзка със служебните му задължения.

145 В това отношение от описанието на инцидента, направено от самия жалбоподател, е видно, че A се е върнал в кабинета си, за да обсъди работни въпроси с друг колега, и че жалбоподателят, без да е бил запитан от A, се е намесил в обсъждането, поради което е в основата на реакцията на A, състояща се в проява на несъгласие с неговото изказване и в размахване на стол пред него.

146 Второ, следва да се отбележи, че фактите, изложени от жалбоподателя в полицията, още не са били публично достояние. Така жалбоподателят е бил длъжен при изпълнение на служебните си задължения да се въздържа от всякакво оповестяване на ситуацията, развила се в помещенията на eu-LISA, без предварително да му е било разрешено.

147 Трето, що се отнася до довода на жалбоподателя, че съгласно член 19 от Правилника той е предупредил eu-LISA в електронно писмо от 16 юни 2017 г. за допуснатите от A нарушения, е важно да се отбележи, че фактите, разкрити от жалбоподателя пред полицията, са настъпили на 19 октомври 2018 г. Поради това посоченото електронно писмо не може да се счита нито за предварително уведомяване на eu-LISA, нито за искане на разрешение във връзка с настъпилите на тази дата факти.

148 Освен това електронното писмо на жалбоподателя от 19 октомври 2018 г., с което се сигнализира за случилия се същия ден инцидент с A, не уведомява eu-LISA за това, че той възнамерява да разкрие инцидента пред полицията, и също така не съдържа искане това да му бъде разрешено.

149 Четвърто, следва да се отбележи, че обратно на поддържаното от жалбоподателя, на френската полиция са били предоставени прецизни сведения, а тя, както уточнява eu-LISA, се е обадила в кабинета на жалбоподателя и е поискала да разговаря с него във връзка с фактите, които е разкрил по повод на агресивно поведение на A, който го е заплашил, размахвайки стол.

150 Пето, както уместно е посочено в окончателния доклад от разследването, не е имало пречки жалбоподателят да поиска предварително разрешение от eu-LISA и да получи такова. Всъщност трябва да се констатира, от една страна, че жалбоподателят не е бил изправен пред непосредствена опасност и от друга страна, че възможностите, посочени в член 19 от Правилника, да му се откаже посоченото разрешение, са били много ограничени (вж. т. 142 по-горе).

151 От това следва, че дори да се приеме, че при определени обстоятелства, и в частност за да се обърне към полицията, за да разкрие факти, настъпили на работното място, е възможна легитимна дерогация на режима на предварително разрешение по член 19 от Правилника, в настоящия случая това не е така по-специално поради липсата на непосредствена опасност за жалбоподателя.

152 Следователно трябва да се констатира, че доколкото жалбоподателят, без да поиска предварително разрешение от eu-LISA, е разкрил извън същата факти, настъпили във връзка със служебните му задължения в рамките на eu-LISA, администрацията правилно е приела, че той е нарушил член 19 от Правилника.

153 С оглед на гореизложеното второто оплакване от третото основание е частично основателно, а именно в частта, с която се твърди грешка в тълкуването и прилагането на член 17 от Правилника. Посочената грешка обаче, съдържаща се в обжалваното решение, не се отразява на неговата законосъобразност и не може сама по себе си да доведе до неговата отмяна. Всъщност констатацията за вмененото на жалбоподателя нарушение, изразяващо се в това, че не е поискал разрешение, преди да се обърне към полицията, правилно е обоснована с член 19 от Правилника.

[…]

Поради изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (четвърти състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда NV да заплати съдебните разноски.

Gervasoni Madise Martín y Pérez de Nanclares

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 23 март 2022 година.

Подписи